

POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle: 8:00 9:30 18:00 11:15 sv. Gabriel
Po-So: 7:30 17:30 pátek 15:00 Palata

KONTAKT S KNĚZEM

ÚŘEDNÍ HODINY

úterý: 8:00 - 11:00 (kromě 3. úterý v měsíci) (farní kancelář nebo v sakristii kostela)
Jindy po dohodě nebo v čase bohoslužeb. pondělí - pátek: 8:00 - 11:00

PŘÍLEŽITOST KPŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA

Neděle: - ráno 7:30 - 7:55 9:00 - 9:25
- večer 17:30 - 17:55
Všední dny: - večer 17:00 - 17:25
Jindy: - po individuální dohodě.

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

1.3. neděle	1. neděle postní
4.3. středa	přednáška manželů Baldínských - "Česká misie v Tanzánii" (fara)
6.3. pátek	1. pátek vměsíci - po večerní mši sv. adorace do 23 hod.
8.3. neděle	2. neděle postní
15.3. neděle	3. neděle postní
19.3. čtvrtek	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
21.3. sobota	od 9 hod. dopolední rekolekce na faře (vede P. Ondřej Pávek)
22.3. neděle	4. neděle postní; sbírka na charitní činnost varcidiocézi
	v 18.00 mše sv. za P. Vojtěcha Homolu (10. výročí úmrtí)
25.3. středa	Slavnost Zvěstování Páně
29.3. neděle	5. neděle postní
	od 19.15 setkání pastorační rady farnosti
3.4. pátek	od 17.30 kající bohoslužba slova srozšířenou možností přijetí svátosti smíření (místo večerní mše svaté)
4.4. sobota	po ranní mši sv. (cca od 8.15 hod.) uklidová brigáda vkostele
5.4. neděle	Květná neděle

ZAČÁTEK RANNÍCH BOHOSLUŽEB VE VŠEDNÍ DNY

se na základě průzkumu veřejného mínění, který byl součástí voleb do pastorační rady, **posouvat splatností od 2. ledna 2009 na 7.30 hod.**

Ranní mše sv. budou v zimním období přesunuty do vytápěné křestní kaple. Kpřístupu do kaple bude využíván boční vchod kostela (od parku), kněmuž byl zásluhou MČ Praha 5 vybudován chodníček.

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14.října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. P. Bouška, P. S. Příbyl, M. Muchová, Z. Hadravová, F. Nedbal
uzávěrka: 20. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz nebo do 15. do sakristie) náklad: 800 ks neprodejně

3
Březen
2009

Zpravodaj

farnosti sv. Václava na Smíchově

„HOMOLŮV“ SMÍCHOV

Zesnulý otec Homola působil u sv. Václava na Smíchově přes třicet let. Délka a pozeňnanost jeho zdejšího působení tak nastoluje jednu obecnější úvahu.

Měl jsem dosud příležitost sloužit ve dvou farnostech, které se zcela lišily, právě co se týče délky ustanovení tamních kněží. První byla farnost lhotecká, vniž obdobně jako P. Homola na Smíchově, působil po více než tři desetiletí P. Vladimír Rudolf. Druhou byla farnost sv. Antonína v Holešovicích. Ta naopak strádala, zejména v období přelomu okolo roku 1989, příliš častou výměnou jejich duchovních správců. Co je správnější obecně, a co vkonkrétním případě, toho se nikdy nedobereme. Je jisté, že kněze, který se skomunitou věřících ideově či prakticky rozchází, chtějí farníci nechat „vyexpedovat“ co nejrychleji stím, že tohoto „špatného“ kněze může dostat kterákoli jiná farnost, než právě ta jejich.

Pan kardinál také varovává před tím, že kněz, který je ve farnosti příliš dlouho, váže na sebe lidi. Jenže votázce nezdravých osobních vazeb k (některým) farníkům je délka působení kněze pouze jedním zfaktorů. Skutečný „pater Věšák“ může být přesazován donekonečna a stále se za ním pohrnou zástupy jeho věrných právě tam, kde bude zrovna ustanoven. Vpřípadě tak silných osobností, jakými byli lhotecký P. Rudolf nebo týnský P. Reinsberg však určitá nezdravá adorace dlouhou dobu tam působících kněží vskutku byla přítomna. Na Lhotce šlo zaslechnout: „Když neslouží náš pater, já na mši nejdu!“ a také u Týna se lidé otáčeli na podpatku, když sloužil jiný kněz než jejich „pater“. Zkrátka „Rudolfova“ Lhotka, „Reinsbergův“ Týn avdnešní, na efekt sázející mediální době, pak bezesporu také „Halíkův“ Salvátor.

Ale kromě toho existovaly třeba „Machačův“ sv. Matěj, „Kohličkův“ Karlín, abych jmenoval jen namátkou. To byly kostely, v nichž působil po dlouhá desetiletí kněz, jenž nebyl žádnou rétorickou nebo mediální superhvězdou. „Pouze“ plnil řádně své duchovenské povinnosti jako nenápadný dělník na vinici Páně, snášejíci „tíži dne a horka“, a to navíc za krajně nepřijemného šikanování ze strany komunistického režimu. Tito kněžští koryfeje měli rádi lidi, protože měli rádi Pána Boha. Takovým knězem byl rovněž otec Homola zde u sv. Václava na Smíchově. Lze bez nadsázky říci, že jak jeho kněžští nástupci, tak i zde přítomný Boží lid žal a dodnes žne to, co zde po více než třicet let zasíval on. Dodnes jsme zkrátka „Homolův“ Smíchov.

P. Stanislav

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI

Jednotlivá společenství v naší farnosti Vám nabízejí možnost prohloubit svou víru, setkat se s lidmi podobného smýšlení. Všichni jsou srdečně zváni!

Farní káva

neděle od 9:00 a od 10:30 - velký sál na faře

Společenství starších rodičů

neděle 17:00-18:30 - velký sál na faře

Pondělní společenství

pondělí od 18:30 - velký sál na faře

Mateřské centrum Venoušek

úterý 9:30 - 11:30 hod. - mateřské centrum fara

Rehabilitační cvičení pro ženy

úterý po mši sv., cca 18:00 - 19:10 hod. - vel. sál

Společenství mládeže (15 - 26 let)

středa od 18:30 - na faře. Další podrobnosti na

spolcovni.usmev.cz

Mateřské centrum Venoušek - modlitební setkání

čtvrtek od 9:30 do 11:30 - mateřské centr. fara

Biblická hodina pod vedením P. Stanislava

čtvrtek 18:15 - 19:15 - velký sál na faře

Modlitba Růžence

Každý čtvrtek a pátek od 17 hod. modlitba sv. růžence.

Pravidelná páteční adorace

Každý pátek po večerní mši sv. společná adorace. Každý první pátek v měsíci je adorace do 23 hod.

Farní pastorační rada

Nejblíže schůzka bude 29.3. v 19:15, na faře

Redakční rada Zpravodaje

Nejblíže schůzka 24.3. v 18:30, farní kancelář

Výuka dětí - náboženství

Pravidelná výuka od 29.9., 5.skup. od 9.10.

Katechumenát dospělých

Individuální příprava pod vedením **P. Petra a P. Mariusze**

Příprava na biřmování

bude zahájena **úterek 20. února v 19 hod.** na faře. Předpokládaný termín udělování svátosti biřmování v našem kostele je **17. 5. 2009.**

Rodinnou vstupenku do ZOO lze zamluvit a vypůjčit u Jany Durdisové (721148091 nebo telefon do kostela 257317652)

V neděli 25. května 2008 odstartovala celoroční Modlitební štafeta za kněze. V sakristii jsou archy, kde se zájemci přihlásí k týdenní štafeti modliteb. Texty modliteb jsou také na farních stránkách. Ať naše společné modlitby přinesou mnoho požehnání jim i nám.

administrátor: P. Petr Bouška / tel: 257 317 652 nebo 608 524 408 / petr.bouska@centrum.cz

farní vikář: P. Mariusz Przygoda / yuga@centrum.cz

všpomocný duchovní a správce kostela sv. Gabriela: P. Stanislav Příbyl / tel. 241 416 252

Sponzorské dary: Číslo bankovního účtu farnosti je 110840051/0100. Jako variabilní symbol platby uveďte číslo dárcce, které vám přidělí farář.

Farní www stránky: Adresa je: www.vaclavonline.wz.cz Své příspěvky, fotografie, aktuality a vše další, co chcete na stránky umístit, posílejte na adresu jan.macek@atlas.cz

Farní Zpravodaj: Zprávy o dění ve farnosti, oznámení, ohlasy, dojmy, postřehy, fotografie, zasílejte na prispevky@volny.cz **P.S. Uzávěrka je 20. každý měsíc.**

Farní knihovna: Knihovna je ve farním sále, půjčuje se vždy při kávě po nedělní mši sv. v 9:30 (tedy v době 10:45-11:30). Dále je možné si knihy půjčovat po dohodě s knihovnicí i v jednotlivých společenstvích. Díky darům máme již téměř 500 knih a 50 audiokazet, všem dárcům srdečně děkujeme.

OBLÍBENÉ "FARNÍ KAFE" BUDE I NADÁLE KAŽDOU NEDĚLÍ, POKUD SE NAJDOU OCHOTNÍ SPOLUPRACOVNÍCI, KTERÍ BUDOU "DRŽET SLUŽBY". ZÁROVEŇ HLEDÁME DALŠÍ SPOLUPRACOVNÍKY NA ZAJIŠTĚNÍ ÚKLIDU KOSTELA.

LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI OD 6 DO 11 LET, 11. - 22. 8.2009

Jedeme stejně jako loni na faru do Chotěborek v Podkrokonosi, budeme mít s sebou stany pro ty, kteří si chtějí užít léto víc „v přírodě“. (Bereme i předškoláky.) Vletošním roce byli rodiče neuvěřitelně rychlí a už máme kmému překvapení naplněnou kapacitu tábora, ale protože se může ještě do léta ledacos změnit, nabízíme vám možnost přihlásit vaše dítě jako náhradníka. **o.s. bet-el (Magda Vlčková 608610600)**

HLEDÁME POMOČNOU KUCHAŘKU NA TÁBOR

Rádi bychom mezi sebou na táboře uvítali nějakou pomocnici do kuchyně. Naše kuchařka je sice moc šikovná, ale když má vařit pro víc jak 30 lidí sama, to už je pořádná fuška. Proto hledáme nějakou starší paní (ale věk není podmínkou, může to být i mladá paní), která by nám věnovala svůj čas a vydala se snámi od 11. do 22. srpna 09 na faru do Chotěborek na letní tábor pro mladší děti. Moc byste nám tím pomohly! Můžete se přihlásit osobně u naší kuchařky Marušky Syrové nebo Magdy Vlčkové (608 610 600) nebo mailem na: bet-el@seznam.cz. Lze nechat i vzkaz skontaktem na vás na faře nebo v kostele. Předem děkujeme. **Magda Vlčková**

LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI OD 11 DO 15/16 LET, 14. - 23. 8.2009

Pojedeme do Křišťanovic na Šumavě. Bydlet budeme vchalupě, spát se bude na matracích na zemi. Děti se můžou těšit na dobré jídlo, na hry, výlety a na příjemné vedoucí. Děti je možné přihlásit na mailu bet-el@seznam.cz (uveďte jméno dítěte, datum narození, kontaktní adresu na vás a telefon) nebo můžete nechat tyto údaje vobálce (nadepíšte jí „Tábor pro starší děti“) vkrabici umístěné v Komunitním centru sv. Prokopa a kostele sv. Jakuba ve Stodůlkách. Na www.bet-el.signaly.cz je ke stažení přihláška. Přihláška je také ke stažení na webu Stodůlecké farnosti www.centrumbutovice.cz. Předpokládaná cena: 1800,-Kč. Hlavním vedoucím bude P. Michael Špilar. Přihlašovat děti je možné do května 09 nebo do naplnění míst (20 osob). (Více informací na www.bet-el.signaly.cz) Můžete se obracet také na vedoucí:

Tomáš Vyskočil, Tjňa Vyskočilová, Jakub Vyskočil

PRŮVODCE MŠÍ SV. PRO DĚTI

Na tomto místě otiskneme na pokračování průvodce mši sv. pro děti, kde jednotlivé části budou přiblíženy na příbězích malých želviček.

3. Příprava darů

Milé děti, Loudalka se Šikulkou se vždycky těší, když má přijet babička, protože jim vždy něco dobrého přiveze. Ani si nedokážou představit, že by babička někdy přijela bez nějakého dárku. To by bylo smutné. Jenže když Loudalka jela kbabičce, maminka se jí ptala: „Co vezmeš babičce jako dárek, aby měla radost?“ „To já musím babičce taky vozit dárek?“ řekla Loudalka, „copak nestačí, že babička vozí dárky mně?“ „Pamatuj si dobře, Loudalko, že dárky nejen dostáváme, ale také je můžeme dávat a dělat tím radost druhým.“ Včera odpoledne Loudalka prosila maminku, jestli by nemohla upéct tu dobrou bábovku, co měli minule. „Určitě ano,“ odpověděla maminka, „ale dones mi prosím ze spížirny mouku a cukr, tady vkuchyni už žádnou nemám.“ Jenže Loudalka na to zapoměla, protože si četla ze své milé knížky, a nic do kuchyně nedonesla. Za hodinu si řekla: „To už bude bábovka pomalu upečená, už se půjdu podívat za maminkou do kuchyně.“ Jenže jaké bylo její překvapení, když maminka zašivala ponožky a žádná bábovka nikde nevoněla a vtroubě byla tma. „Mami, ty jsi tu bábovku neupekla?“ „A zčeho? Vždyť jsem tě přece prosila, abys mi donesla cukr a mouku. Doteď ji vkuchyni nemám.“ Maminka by si mohla sice tu mouku a cukr přinést sama, ale chtěla Loudalku naučit pomáhat. A tak dobrá bábovka byla později. Mnohdy chceme po Pánu Ježíši, aby něco změnil a zlepšil vnašem životě. On to často rád udělá, ale také chce, abychom mu pomáhali. Na mši svatou také nepřicházíme sprázdnyma rukama, jen tak. Přinášíme Pánu Bohu svůj dárek: především koltáři neseme chléb a víno, ale také všechny své dobré skutky a dobrá předsevzetí. Kdo Pánu Ježíši nic nechce dát, ten bude mít své srdíčko pořád prázdné.

(se svolením autora přejato od olomouckých dominikánů, www.loudalka.op.cz)

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY 15.2.2009

Přítomni: P. Petr Bouška, J. Durdisová, T. Lokajčková, F. Nedbal, V. Škacha, M. Tlamicha, A. Zelinková

Body jednání, návrhy a usnesení:

- Plánování farní pouti (Chlumek, Litomyšl, Košumberk)
- Sjednání termínu farní úklidové brigády na sobotu 4.4.
- Naplánování termínu farního odpoledne na 22.11.

- Návrhy kuctění památky patera Homoly kvěročí jeho úmrtí
- Naplánována schůzka ministrantů na nácvik některých úkonů
- Přijat návrh na zhotovení letáku či brožury s informacemi o kostele sv. Václava, určeného pro veřejnost

Termín dalšího zasedání: neděle 29.3.2009 od 19:15

Zapsal: V. Škacha

LETNÍ FARNÍ DOVOLENÁ 2009

Letošní společnou farní dovolenou prožijeme v penzionu Kongregace Dcer Božské Lásky (<http://www.volny.cz/kdbl.jiretin>) v Jiřetíně pod Jedlovou (<http://www.jiretin.cz>). Toto místo se nalézá v Lužických horách, v blízkém okolí je mnoho přírodních zajímavostí i kulturních památek. Pobyt je vhodný pro rodiny s dětmi, sportovně založené turisty i pro ty, kdo preferují nenáročný způsob trávení dovolené.

Kapacita penzionu je omezena na 60 osob, máme jej zamluvený celý na jeden týden od soboty 15. do soboty 22. srpna 2009. Jsou k dispozici pokoje pro 2-5 osob s teplou a studenou vodou, sociální zařízení je společné na chodbě. Některé pokoje je možné i navzájem propojit, např. v případě zájmu větších rodin. Je možné si vybrat i apartmá s vlastním sociálním zařízením. Stravování si každý vybere dle svých požadavků, penzion nabízí snídaně, obědy i večeře. Je k dispozici i kuchyňka s ledničkou a varnou konvicí.

Ceny za ubytování a stravování v Kč/den jsou tyto:

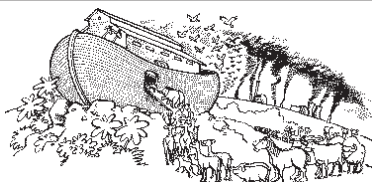
	dospělí	děti (3-10 let)	děti (10-15 let)
plná penze	360	200	280
pouze nocleh	210	110	160
snídaně	30	20	25
oběd	70	40	55
večeře	50	30	40

Děti do tří let bez přidané postýlky a objednané stravy 20 Kč na den.

Cena za apartmá + 30 Kč.
Povlečení je zajištěno, je však nutné si vzít vlastní ručníky.

Prosíme, přihlaste se nejpozději do 15. dubna v sakristii. Spolu s přihláškou je nutné složit zálohu ve výši 1500 Kč na rodinu. Vzhledem k omezenému počtu míst mají přednost ti, kteří se přihlásí nejdříve.

ZOO + BOTANICKÁ ZAHRADA

Vážení a milí, nezapomínejte si půjčovat vstupenky do ZOO a botanické zahrady. I v zimě je hodně k vidění. Vstupenky jsou k dispozici u mne, za obvyklých podmínek.

Kontakt: Durdisová Jana (tel.: Po - Čt od 7 do 12h sakristie 257317652, jindy mobil 721148091). Vyzvednout vstupenky je možné vsakristii, nebo u mne doma, u metra Anděl, Na

Knížecí (prosím volejte, ne SMS). Vstupenky lze rezervovat předem na jakýkoli termín, až do vypršení jejich platnosti, takže neváhejte a volejte.

JD

dít zázraky. Bůh začal jednat. Proběhla sametová revoluce, studenti se probouzeli k aktivitě, začali se ptát po Bohu... Další a další mladí lidé se přidávali. A najednou se zrodilo smíchovské společenství mládeže. Rostlo a sílilo, v době největšího rozkvětu čítalo kolem šedesáti lidí.

Jednoho dne přišly starší farnice za paterem Homolou stím, že ta mládež ve farnosti je tak aktivní, že by rády také takové společenství. Pater Homola vyzval mého manžela, aby založil alternativní „společenství moudrých“ (tj těch o něco málo starších než mladých). Neměli jsme žádnou zkušenost, po totalitní absenci jakékoli farní činnosti jsme začínali na zeleném poli. Ale započaly nádherné roky, kdy jsme smnoha lidmi fungovali jako farní rodina. Pravidelně se scházeli k modlitbám za farnost, nás všechny, naše rodiny, děti, přátelé. Repertoár byl bohatý, nepamatuji si situaci, kdy bychom nevěděli, za co se máme přimlouvat. Pořádali jsme i různé společné sportovní a společenské akce. I naše děti se kamarádily, dvě znašich dětí si dokonce vybraly své životní partnery uvnitř farnosti. To vše pod patronací a zaštitování modlitbami našeho pastýře Vojtěcha.

Pamatuji si, že v té době byl pro mě pater Vojtěch Homola takovým „otcem“, možná spíše moudrým dědečkem, za kterým bylo kdykoli možné přijít a svěřit se sčímkoli. Sedával vsakristii, vždy celé dopoledne,

hleděl sporozuměním a sester, které se po nás ohlížely, bylo o něco méně.

Tak začalo naše šestnáctileté pobývání ve smíchovské farnosti. Byl to čas velkého požeňování. Přestože jsme tam nikoho neznali, cítili jsme se od začátku v „naší“ bazilice jako doma. Netrvalo dlouho a poznali jsme spoustu milých lidí. Pater Homola byl vstřícný, hodný, pozorný. V té době jsme moc toužili po nějakém společenství, kde bychom se společně modlili, sdíleli svoje starosti a těžkosti. Dnes vím, že Hospodin tam už dlouho předtím připravoval půdu. Ve stejnou dobu se pár (slovy 3) studentů gymnázia Na Zatlance začalo scházet ráno před vyučováním ke krátké modlitbě za probuzení farnosti. Zpočátku se jakoby nedělo nic. Ale zanedlouho se začaly

za těžkým dřevěným stolem. Dveře byly stále „otevřené“ stejně jako jeho srdce. Vždy uměl povzbudit, potěšit, bylo-li potřeba i pomoci. Pamatuji si, že vždy, když jsem vstoupila dovnitř, usmíval se a ptal se: „Tak co Hronko? „Nebo „Tak jak se máte, matko představená? „ Už jen tato uvítací otázka dokázala rozpustit moje chmury a vnímala jsem, že je tu někdo, koho fakt zajímá to, jak se mám.

Jsem moc vděčná za dobu, kterou jsem mohla strávit v jeho blízkosti, za každé slovo povzbuzení, za jeho příkladné láskyplné jednání, za to, že nám pomáhal vnouzi. Kéž mu dobrý Hospodin dá věčnou radost v nebeském království a kéž se tam sejdeme. Možná na mě zase vybafne svou oblibatní otázku: „Tak co, Hronko?“ Už se těším.

Renata Hronová

VZPOMÍNKA NA OTCE VOJTĚCHA HOMOLU

Jak ten čas letí! 22. března to bude už deset let, kdy odešel na věčnost v nedožitých 70 letech. Sloužil Bohu věrně, a v čele naší farnosti byl neuvěřitelných 34 let (tedy od července roku 1965) a už k ní jakoby patřil. Žil se svou maminkou, která mu hospodařila. Když byla nemocná, sám nakupoval a vařil. Maminka svého syna přežila, zemřela až v 93 letech u příbuzných na Slovensku.

Otec Vojtěch Homola byl člověk s otevřeným srdcem. Denně dopoledne býval k dispozici v sakristii, (tenkrát naše farnost ještě neměla faru). Jistě mile působilo na každého, který vkročil do sakristie jeho srdečné přivítání s humorným oslovením, které měl pro každého jiné. Každý ihned poznal, že je přijat. Měl pochopení pro mladé, měl je velmi rád a mladí měli rádi jeho. Povoloval často (tehdy v totalitě zakázané) i různé setkávání mládeže i dospělých v naší „horní místnosti“ (jediné to místnosti pro veškeré dění ve farnosti, kam se muselo po úzkých točitých schodech). Za jeho působení vznikla v naší farnosti různá duchovní povolání. Do té doby se vlastně datuje i vznik společenství, která trvají až dodnes. Rád jezdil také na návštěvy letních táborů, kde mívával mši svatou. Měl také pochopení pro strádající a potřebné. Často dary, které dostal, přerozděloval dál potřebným, opravdu se staral o své ovečky.

Při mši svatě na jeho pohřbu řekl náš bývalý kaplan P. Mariusz Kuzniar: „ Skončila jedna epocha v životě smíchovské farnosti, ale radujte se, protože máte mocného přímluvce v nebi.“ Opravdu si myslím, že jeho přímluva je cítit. Po dlouholetých sporech o farní budovu, což on sám prožíval, jsme ji konečně dostali. Měli jsme po něm a máme dobré pastýře v čele naší farnosti. Díky otce Vojtěše! **MM**

KÝM BYL P. VOJTĚCH HOMOLA PRO MNE

S P. Vojtěchem Homolou jsem se seznámil, když jsem se přišel připravit na křest do farnosti sv. Václava. Bylo mi tenkrát třináct. Nejprve obecně: P. Homola asi nebyl na první pohled kněz s nějakými nadpřirozenými dary, ale přesto byl tak lidský a otcovský, normální a se smyslem pro humor a co bylo nejdůležitější - aspoň já jsem vnímal, myslím jako mnozí další, jeho osobní "obyčejnou" lásku.

A teď pár osobních vzpomínek: Při přípravě na křest mu nevadilo, když jsem přišel třeba sám, věnoval se mi a nebral to jako ztrátu času. Když jsem přicházel ministrovat a přišel jsem do sakristie, P. Homola sundal bolavou nohu ze stolu a přerušoval breviář a zajímal se, co nového - vnímal jsem ho v tom jako opravdového otce. Na svátost smíření si našel vždy čas i třeba ráno před půl sedmou, kdy vycházel ze sakristie bílý dým na znamení míru, ochotně ho vždy přerušil a posloužil mi ke smíření. Pak jsem za ním jednou přišel, že jsem slíbil Bohu, že se mu zasvětim, ale nejsem si tím nějak jistý, jestli by to nemohl ve sv. smíření zrušit. Neodsoudil mne a tato svoboda mi pak pomohla se Bohu opravdu odevzdat. Byl pak velmi překvapený, když jsem mu řekl, že bych se chtěl stát knězem a františkánem. Napadl mne i trapista, ale to mi rozmluvil, že to je moc těžký a pochopil jsem, že já pro to povolání opravdu nemám. Rád přijel i na začátek roku do konviktu do litoměřické katedrály, aby mne podpořil na mé cestě.

Poslední setkání s p. Vojtěchem bylo v nemocnici Na Františku, kde jsem ho navštívil těsně před jeho smrtí. Nemohl už mluvit. Cítil jsem se mu hodně blízko. Viděl jsem, že bojoval. Statečně a s nadějí. Kněz bojovník. Chtěl mi něco říct a nakonec to vytkal na tabulku s písmeny, kterou měl u sebe: Modli se ...

Bohu díky za něho, za kněze, před kterým se člověk nemusel bát odkrýt svou slabost, který byl tak lidský, až byl duchovní.

br. František Jakub Sadílek

BIRET OTCE VOJTĚCHA

Patřím kvelkému zástupu těch, kteří od malička nezažili ve smíchovské farnosti jiného správce, než P. Vojtěcha Homolu. Za tak dlouhé období není možné, aby jim člověk nemohl zůstat neovlivněn.

Moje nejintenzivnější vzpomínky na otce Vojtěcha Homolu se vážou na dobu, kdy jsem vrámci náhradní vojenské služby zastával funkci kostelníka. Zpráva o smrti otce Vojtěcha ke mně dorazila ve chvíli, kdy jsem, jak se říká, stříhal poslední centimetry, protože mi „civilka“ měla za týden končit.

Tehdy se o dostavění fary nikomu nezdálo ani vtěch nejdivočejších snech, a tak trávil otec Vojtěch nejvíce času vsakristii kostela, která byla zároveň i farní kancelář. Nemálo návštěvníků kostela si po modlitbě či bohoslužbě ráda zašla na kus řeči nebo třeba jen tak otce pozdravit. Na otci Vojtěchovi si nejvíce vážím toho, že si s každým rád popovídal a řada lidí doposud vzpomíná na jeho srdečnost. Snad kromě svérázné postavičky Jindry, prý bývalého cirkusáka, který často v podroušeném stavu přišel žebrat o peníze. Ten se navíc po smrti otce Vojtěcha přestal ukazovat a jeho náhlé zmizení je doteď tak trochu záhadou.

Vtě době byl již otec Vojtěch dlouhodobě nemocný, a proto se administrátorem stal P. Ondřej Pávek. Navzdory nemoci ale dokázal rozdávat dobrou náladu a každou chvíli vyprávěl jednu z mnoha historek, které nasbíral nejen během svého působení u sv. Václava. Dokázal se smát i sám sobě a jeho jemný humor bych označil spíše jako anglický. Také okolí kostela jej znalo mnoho lidí, nejen pravidelní návštěvníci bohoslužeb. Měl bolesti vlevé noze, a proto chodil velmi zvolna. Ale ani dříve jsem jej nikdy neviděl spěchat. I proto se sním leckdo dal rád do řeči.

Krátce před svou hospitalizací vyprávěl čerstvou příhodu ztržnice (nyní prodejny Albert) na Náměstí 14 října. Otec Vojtěch rád nosil vkostele na hlavě biret, což byla dřívě, pro ty mladší z vás, hranatá čepice s rohy a štrápcem, kterou si kněz pokrýval hlavu na znamení autority vůči lidu, a

snímal ho podle na znamení úcty před Pánem. Mimo kostel si biret pokaždé sundával, ale jednou zapomněl. Když svým rozvážným krokem vešel na nákup do prodejny, divil se, že ho někteří zákazníci a prodavačky tak uctivě zdraví. Tak jim dle svých slov těž pokynul. Až teprve při odchodu si sáhl na hlavu a zjistil, proč byl středem pozornosti. Zkrátka vždy důstojný, ale laskavý pán.

Čas pádí, a že je to již deset let, mě docela zaskočilo. Sodstupem mi připadá, jakoby se pro mne sodchodem otce Vojtěcha 20. století uzavřelo již tehdy a nastupující uspěchaná doba ztratila svou poslední zábranu.

Jakub Suchel

Od 1.8.1963 je jmenován prvním kaplanem na Svaté hoře. V roce 1965 je jmenován kaplanem u sv. Václava na Smíchově a od 1.8.1965 administrátorem farnosti. V roce 1980, u příležitosti 50. narozenin, jej biskup Tomášek jmenoval arciděkanem. Od 1.7.1998 byl uvolněn z funkce administrátora a až do své smrti byl u sv. Václava výpomocným duchovním. Zemřel po nemoci 22. 3. 1999 v pondělí po páte neděli postní (necelý týden před květnou nedělí) v nemocnici na Františku. Pochován byl 29.3.1999 v Praze na Malvazinkách.

Prokop Šatava, Magda Vlčková, Petr Chvátal

Jako připomínku na P.Homolu uvádím ještě upravený rozhovor z Magazínu EFFATHA z roku 1993 snázvem:

BYLI JSME NA SMÍCHOVĚ

A protože víme, že je to farnost dobře zavedená, skupinou charizmatiků obdařená, snažili jsme se vystopovat, jak si zde obnova vede, jak slouží, jak jí přijímají ostatní farníci a samozřejmě pan farář. Zašli jsme tedy přímo k pramení a položili jsme panu arciděkanovi P. Vojtěchu Homolovi tyto tři otázky:

Potřebuje farnost obnovu?

„Potřebuje. Potřebuje příklad života mladých, jejich modlitby a konkrétní ovoce těchto modliteb.“

Obnova působí ve vaší farnosti dva roky. Jak hodnotíte její ovoce?

„Je to vanutí Ducha. Začali ani nevíme jak, najednou tu byli, rostli jak houby po dešti a stále jich přibývalo, takže teď je těžké představit si farnost bez nich. Mnohých věcí se ujali. Stali se páteří nedělní mše svaté pro děti,

ujali se služby u oltáře, vedou adorace, modlí se za celou farnost a snaží se vydávat svědectví.“

Jak jste získal obnovu pro farnost?

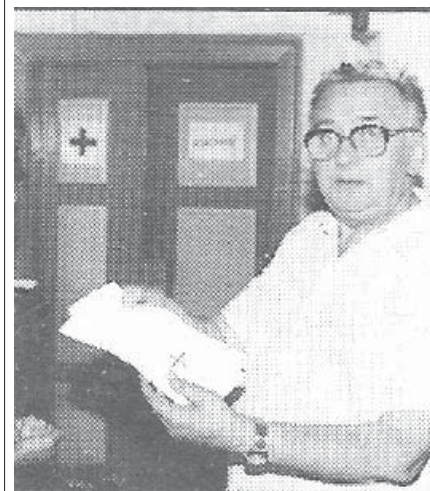
„Přišli sami. Farnost je přijala, usadili se a stále se množí.“

A ještě jedna otázka, ale naopak na tehdejšího vedoucího společenství mládeže Petra Muchu.

Jak jste získali faráře pro obnovu?

„Nikdy jsme ho nezískávali. Náš otec moudrým okem pozoroval naše počínání, a když viděl dobré ovoce, požel nám. Jeho vztah knám je opravdu otcovský a jsme mu za to moc vděční, neboť i když nemůžeme pro jeho povinnosti počítat s jeho aktivní účastí na našich podnicích, je nám skutečně pastýřem a oporou.“

HODINY, OLIVY A HOŘÍCÍ RUKÁV

Do kostela ke svatému Václavu jsme začali chodit někdy v roce 1988. V té době mi bylo jedenáct let a jako pan farář tam tehdy sloužil arciděkan Vojtěch Homola. Na mluvicí ministranty při mši byl přísný: „Ticho tam, pážata nezkratná“ i hodný (umývání rukou) „drž pevně synku, až toho zajíce stáhneme, dám Ti aspoň kůži“. Dokázal skvěle vypravovat o svých zážitcích. O příjezdu biskupa Lišky vyprávěl, jako že přijede „Hlavní chod“, jeho pobočníci byli „Příloha“ a jeden ministrant velmi věrohodně „Knedlík“. Jeho přirovnání k jídlu bylo zcela typické. Nic nemělo cenu, nedalo-li se to alespoň trochu srovnat s jídlem. On nás tehdy na agapé zasvětil do chuti oliv a nekvašených chlebě. Ale byl vypravěčem i těch méně humorných příhod, např. jak ho vnoci probudily hodiny děsivým burácením, a pak přestaly úplně jít, byla přesně půlnoc, když se prý v jeho smíchovském bytě rozhostilo ticho.

Jednou jsem si všiml, jak kostelník chodící po sakristii má na zádech cedulku: Nejen chlebem je živ člověk. Možná si ji tehdy připnul sám, ale vzhledem kvýborné náladě otce Homoly jsem o tom už tehdy pochyboval. Opravdu snad nikdo nezapomene na jeho příchody z bohoslužby do sakristie. Vešli ministranti, pak dlouho nic, pak páter Homola, všichni se uklonili: „Deo Grácias“ a P.Homola: „Děkuji za ministrování. Kdo dneska má dostat pohlavek?“

Jako malí kluci jsme kněmu moc rádi chodili ministrovat. Každý měl v té době nějaký úkol, což nás na jednu stranu potvrzovalo vděčnosti, a na druhou stranu nám hřebínek přičesávala mocná charismatická autorita P. Vojtěcha Homoly.

Jednou jsem přišel dříve a tak mě páter Homola poslal zapálit svíčky. Náhoda a nekušenost tomu nahrály, že mě napadlo zapalovat na vedlejších oltářích svíčky odpředu. Tedy tu, co je nejbližší, jako první, pak tu vzdálenější, pak ještě vzdálenější. Jenže to už si první plameny svíček pochutnávaly na mém ministrantském obleku. Nic netušíc jsem se začal vracet do sakristie, když z první lavice vyběhla paní Kneihamplová shrozným křikem „Hoří!“ Nestačil jsem vyslovit ani „kde?“, když už mě táhla kumyvadlu, porazivše přitom dva kalichy a jeden pár účastníků předmanželské přípravy. Po uhašení požáru mne paní Kneihamplová ostře vyhubovala. Že jako neumím zapalovat svíčky a můj zapálený oblek se rovná svatokrádeži. „Za to ti dám teď facku“ a rovnou mi jí vrazila. Alespoň že mě varovala, stejně jsem pak celou mši svojí rudou tvář konkuroval věčnému světýlku.

„Pojď sem“, řekl mi pak páter Homola a dal mi dvacku. „To máš jako odškodný a kup si zmrzku“. „Kdepak já radši vanilkové vafle“. Zeptal se mně, „Co je to?“, „Přesně to neumím popsat, prodávají to na Arbesáku a hrozně moc to voní vanilkou a čokoládou“.

Spáterem Vojtěchem Homolou jsme poznali pravou hodnotu žítí. Těším se, jak si vnebi spolu dáme olivy a nekvašený chléb. Kdo ví, třeba ho vezmu i na vafle.

Lukáš Hron

KRÁTKÁ VZPOMÍNKA NA P. VOJTĚCHA HOMOLU

Je chladné, mlhavé ráno. Pro mne velice brzké. Ulicemi Smíchova se line vůně sladu z nedalekého pivovaru. A já pospíchám těmi ranními ulicemi, probouzejícími se domy, ke kostelu sv. Václava. Před bočním vchodem do sakristie zdravím stojícího muže v dlouhém šedém kabátě, který se na mne již zdálky usmívá. Jetootec Homola. Jeho úsměv, pozdrav a proužek dýmu z cigarety ve mně probouzí pocit domova, pocit druhého domova, který jsem vždycky cítil acitímaždo dnešních dní při vstupu

do Smíchovského kostela.

O tento pocit se velkou měrou zasloužil právě P. Vojtěch Homola. Člověk, který byl vždy člověkem. Kněz, který byl otcem, duchovním rádcem i velkým vzorem.

Jako malý jsem mnohokrát navštívil P. Homolu se svým tátou. Pokaždé nás velmi mile uvítal. Vždycky říkal, že za své kněžské éry křtil jen dva Prokopy. A že se za nás oba modlí. Na tato jeho slova si často vzpomínám vtěžších chvílích svého života, vždy mi byla povzbuzením. Smým tatínkem se znal otec Homola již zjeho předchozího působení na Svaté Hoře u Příbrami, kde určitě spolu prožili mnohé. O těch časech mi občas tatínek vypravoval.

K přípravě na první svatě přijímání jsem kněmu chodil o prázdninách ještě před rokem 89. Věnoval se mi s velkou pečlivostí. Vždycky měl dost trpělivosti svysvětlováním byt obvyčejných a vlastně samozřejmých věcí. Sestejnou pečlivostí se mi věnoval i při přípravě na biřmování. Nemohl jsem docházet

na hromadnou přípravu atak mi navrhl náhradní termín. Měl ke mně vždy individuální přístup, dnes vím, že nejen ke mně. A také vím, žeto (tedy jistě nejen pro mne) hodně znamenalo.

Je mnoho těch vzpomínek, které vmé myslí vycházejí jako živé obrazy. Probouzejí se stejně neočekávaně jako změny počasí okolí Vltavy na Smíchovské straně. Je mnoho těch vzpomínek, které vycházejí i vmysli mých blízkých, mých rodičů, sourozenců. Často se připomínala jeho návštěva u nás doma, vpivovaru, po mých křtinách. Ale dovolte mi ještě pár vzpomínek (tedy dvě), které kromě výše zmíněných pro mne mnoho znamenaly.

Otec Homola měl velké pochopení a dokázal být nápomocen nejen slovem. Když umíral můj otec, zajistil nám za ním přístup do nemocnice, kam nás nechťeli pustit. Měl tehdy pro mne mnoho utěšujících slov podpory, která mi pomohla překlenout tuto těžkou dobu. Pomohl mi se zařizováním všech věcí okolo pohřbu a nakonec měl nádherné kázání při pohřební mši svaté. Kázání plné nadějí, lidskosti a pochopení.

Dalším důležitým momentem byly jeho dvě návštěvy, když jsem začal studovat vLitoměřickém Teologickém konviktu. I tam měl pro mne vždy slova útěchy i podpory, která se bohužel nedají reprodukovat.

Asi každý člověk má ve svém životě několik lidí, kteří se významnou měrou podíleli na formování jeho osobnosti. Mezi ty mé nejdůležitější patřil právě otec Homola. Jeho lidský přístup a jeho velká zbožnost, jeho modlitby breviáře i kouření cigaret, jeho hluboká slova a myšlenky i zapíjení léků mlékem, historky vyprávěné vsakristii a mše svaté, to vše se hluboce zapsalo do mé mysli. Ideál důstojného kněze a citlivého a opravdového člověka. Je toho mnoho, co by se dalo vypravovat.

Bohužel jsem ho nezastihl jeho posledních dnech. Tak bych to rád napravil alespoň těmito řádky aútržkami vzpomínek, které splývají vjednu velkou mosaiku mého mládí. Všichni jednou zemřeme, ale právě vtom je naše naděje, že se jednou setkáme, tam, na Slávě Boží, osvobození od každodenních těžkostí, kteréšitak často děláme sami, a přejdeme do náruče Hospodinovi. Děkuji Bohu, že jsem mohl poznat otce Homolu, který mi toto všechno také ukazoval a věřím, že jednou na věčnosti splním, co jsem nestihl zde, říci P.Homolovi své osobní **Děkuji!**

Prokop Šatava

NA P. VOJTĚCHA HOMOLU ČASTO VZPOMÍNÁM

Velmi často na P. Homolu vzpomínám a to nejen tehdy, když jdu kolem kostela sv. Václava. A vím, že ztěch, kdo ho poznali ve Smíchovské farnosti, nejsem rozhodně sama.

Již několik dní přemýšlím, co napsat. Honí se mi hlavou mnoho vzpomínek. Ale hlavně mám takový silný pocit spojený sjeho přítomností u sv. Václava. Je to vlastně takový pocit jistoty, který člověk měl, když šel za života P. Homoly do kostela sv. Václava. Jistoty, že když vstoupí do sakristie, tak tam bude P. Homola sedět na židli a počastuje příchozího jedním zjeho nezapomenutelných výroků typu: „kdo to sem zase leze..“. Ti znás, kdo ho znali, byli paradoxně potěšeni ztakového uvítání, byl to nejen projev otcovské lásky, ale jakési blízkosti, lidskosti.

Byl to opravdu člověk, který se i do vysokého věku zajímal o všechno dění a hlavně o každodenní starosti každého znás. A myslím si, že to byl zároveň člověk hluboce duchovní. Mám na něj mnoho vzpomínek spojených snašimi amatérskými pokusy o „liturgické divadlo“. Nejenom, že tuto naši aktivitu nezavrhl, ale ještě nás povzbuzoval a dával nám rady, jaké zvolit kostýmy apod. Jsem velmi vděčná, že jsem ho poznala. Je to pro mě opravdu vzor velké kněžské otcovské lásky a pochopení. Mnoho znás, se s ním setkalo při prvních samostatných krůčcích naší víry a myslím, že většinu znás byl velkou oporou. A nezbývá mi než na závěr říct, Bohu díky za něj. Věřím, že se tam někde ze shora na nás dívá.

Magda Vlčeková

ŽIVOTOPISNÉ ÚDAJE

Společným úsilím jsme poskládali některé údaje ze života P. Vojtěcha Homoly, kterého určitě většina znás, kdo chodíme do kostela sv. Václava na Smíchově, pamatuje. Jelikož je těžké si tyto údaje ověřit, omluvte nás, pokud se nám někde vloudila chybička. Pokud někdo zvás má přesnější údaje, budeme rádi, pokud je pošlete jako příspěvek do některého zdalších Zpravodajů.

P. Vojtěch Homola se narodil 13. 6. 1930 v Bratislavě – Děvíně. Vletech 1948 – 1954 studoval Teologický seminář, do roku 1952 vPraze, od roku 1953 byl seminář přesunut do Litoměřic. Kněžské svěcení přijal 26. 06. 1955 v Litoměřicích v katedrálním kostele sv. Štěpána.

Dochované záznamy o působení jsou vtomto pořadí: od 20.1.1958 kaplan u sv. Jindřicha vPraze, od 15.2.1958 kaplan u sv. Gottharda vPraze, od 1.11. kaplan vKolíně.

Od 1.8.1960 administrátorem ve Skramníkách, a excur. administrátorem vPečkách, od 1.9.1960 ještě excur. administrátorem vRatenicích (okr. Nymburk).

Od 1.10.1961 nastupuje jako kaplan na Svaté hoře a zároveň se stává excur. administrátorem vObecnici a vHluboši (okr. Příbram), od 1.6.1962 ještě excur. administrátorem ve Slivici.

JAK VZPOMÍNÁM NA P. HOMOLU

Píše se rok 1988. Letos se nám narodilo osmé dítě. Nejstaršímu je 11 let. Náš rodinný život je těžký, přetěžký. Nekonečný kolotoč: Pleny, zeleninové polívčičky, kojení, pleny, nákupy, polívčičky, procházky, pleny atd Protože se cítíme být křesťany, uvědomujeme si povinnost zúčastňovat se nedělní mše svaté. Každou neděli vstáváme smanzelem v 6 hodin (není to nic složitého, stejně jsme většinu noci zase nespali, protože naši

drobečkové se budí každou chvíli). Nakojit nejmladší, udělat Sunar pro ty starší, namazat chleba pro ty nejstarší a nejspozději v 7 hodin vyrazit se dvěma kočárky naloženými čtyřmi dětmi, na jejichž každé straně vlají další dvě. Úprkem vprk směr most Prvního máje, Národní třídou do kostela, kde začíná „hrubá“ v 7.30. Sjazykem na vestě podstupujeme hodinový arcí stress, kdy naše oči lítají po přítomných dětech, naše ruce tajně vytažují neukázněně jedince zpod kostelní lavice, ústa se usmívají na okolo sedící a stojící bratry, ale hlavně starší sestry. Je nám jasné, že maříme svou přítomností jejich zbožnost, rušíme jejich čisté zpěvy šustěním stránek několika dětských knížek, které nám mají alespoň na chvíli pomoci zaměstnat ty neposedné ratolesti. Stejně se vždycky najde někdo, kdo se nad námi pohorší.

Jednoho krásného dne, myslím, že to bylo včervnu, když jsem se se slzami vočích vracela domů,

napadlo nás, jestli něco neděláme špatně. Manžel řekl, že si stejně myslí, že každý by měl patřit do té farnosti, kde bydlí. Tak jsme následující neděli přerušili tok nedělních brzkých vstávání, poleželi si o něco déle a vypravili se na mši do kostela sv. Václava na Smíchově, kde jsme bydleli.

Mše začínala vrozumných 9:30, pan farář se mile usmíval, na děti

POZVÁNÍ NA MINISTRANTSKOU SCHŮZKU

Milí mladí ministranti, ministrování je služba, a abychom mohli sloužit, je třeba vědět jak. Vposlední době jsem zaznamenala několik stížností na ministranty. Proto si myslím, že by bylo nanejvýš vhodné sejít se alespoň na jedné, či dvou schůzkách, osvěžit si znalosti a dovednosti, a odstranit některé zlovyky, které se staly zvyky. Vneposlední řadě je také třeba se naučit některé činnosti, které se nelze naučit „za pochodu“ při mši svaté.

Ministrování = služba. Je tedy opravdu žádoucí, aby se ti, kdo sloužit chtějí, opět po čase sešli, aby služba u oltáře byla skutečně květnější ctí a slávě Boží.

Ničeho se prosím neobávejte, sehnala jsem si sice příručku pro ministranty, ale určitě bude přítomný i některý zkušený ministrant, aby vám mohl předat své zkušenosti.

Termín schůzky bude ještě upřesněn, ale skutečně by bylo velice dobré zúčastnit se vco největším počtu. Díky za vaši službu a předem díky za hojnou účast.

kostelnice J.D.

VÝSTAVA

“Milí farníci, asi drtivá z Vás již v nejen církevním tisku zaznamenala, že už nějakou dobu probíhá v Anežském klášteře (Anežský klášter, Anežská 12/811, Praha 1) výstava “Svatý Václav, ochránce české země.” Protože se doba trvání této výstavy považlivě krátí, rád bych doporučil její návštěvu všem, kteří tak dosud neučili. Z referencí, které mám k dispozici, mohu potvrdit, že se jedná o výstavu co do kvality a spektra prezentovaných exponátů bohatě vybavenou. Na její absolvování si tak jistě je třeba rezervovat alespoň dvě až tři hodiny.

Fundovanost této expozice je podtržena i faktem, že se na její přípravě

lvím podílem účastnil i týnský farář P. Arnošt Kelnar, konzervátor a tedy vrchní správce uměleckých církevních památek a artefaktů naší arcidiecéze. Nakonec není asi třeba zdůrazňovat, že právě osoba tohoto zemského patrona by všem farníkům smíchovské svatováclavské farnosti měla být zvlášť blízká. Nuže tedy, nezbyvá než se vybavit nezbytným vstupným, načerpat doprovodné informace např. na příslušných webech (<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/zacina-vystava-svaty-vaclav-ochrance-ceske-zeme.html> a <http://www.apha.cz/navrh> a vyrazit směr protilehlé vltavské nábřeží a Anežský klášter. Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím.”

Jakub Holeček

PRAVÉ BOHATSTVÍ

Nedávno jsem poslouchala v rozhlasu anketu. Dotazovaní odpovídali na otázku, zda je dobré být bohatý. Odpovídali lidé všeho věku. Většina mladých odpovídala, že je dobré mít hodně peněz, možnost všechno si koupit, mít vše, nač si vzpomene. Děti opakovaly názory dospělých. Starší lidé se dělili na dvě skupiny. První projevovali hlasitě nespokojenost nejen sdůchody. Jejich odpovědi byly reptáním úplně proti všemu. Druzí byli spokojeni tím, co mají. Dávali přednost hodnotám, které se nedají koupit, především zdraví.

V dnešní době se slova peníze a bohatství skloňují ve všech pádech. Co je to vlastně pravé bohatství? Když má člověk hodně peněz, může mít vše, nač si vzpomene, ale zapomíná na lidi kolem sebe, jde jen za svým cílem, stává se bezohledným. Nemusí tomu tak vždy být. Většinou však ano. Peníze jsou prostředky pro získání věcí. Není dobré, když se člověk stane jejich otrokem. Takový člověk, ačkoliv je bohatý, je chudákem. Lidé, kteří jsou zvyklí žít celý život skromně, dokáží dávat i z mála. Dávají s radostí, bez výčitek. Ke svému daru často přidají úsměv, podání ruky, vlídné slovo. Tyto hodnoty mají daleko větší cenu. Takoví lidé jsou častěji bohatší, než mnohý milionář.

Je velmi zapotřebí ukazovat lidem lásku, nebát se úsměvu, projevit čistou radost, bez váhání pomoci druhému, zkrátka stávat se milionáři, aniž bychom se museli bát, že o své bohatství přijdeme. *Ilona Bozděchová*

KOLEDA

Oblíbenou koledou otce Vojtěcha byla „Pochválen buď Ježíš Kristus, milý Matěji, až na věky - kam pospícháš, bratře Ondřeji!“ ... A tak, kdykoli ji o Vánocích zahraje smíchovská hudební skupina, vhrknou mi do očí slzy vděčnosti a vzpomínek na něj. Otec Vojtěch byl lidsky i křesťansky vynikající člověk, uměl

Toja

potěšit, měl porozumění a pomáhal i fakticky. A jak skvělý byl zpovědník! Moudře a prakticky poradil i ve složitých situacích. Podělím se i o jeho dobrou radu: zemřeli osoba v pověsti svatosti, říká se, že má milost vyprosit cokoli při svém příchodu do nebe – máme i jí tedy světit své prosby.

Posiloval naši víru dobrým příkladem, sobětavostí a ochotou, a tak věřím, že už dnes sandělskými zpěvy ve velké jasnosti oslavuje a raduje se z blízkosti Boží.

MILUJ BLIŽNÍHO SVĚHO...

Vpostní době se zase více zamýšlíme nad významem slov jako je: půst, pokání, sebeodříkání, láska k bližnímu, almužna. A vdobré víře, a sdobrym úmyslem pak „pácháme dobro“.

Často se zamýšlím nad tím, co je správné a marně se snažím najít odpověď na otázku, proč mám tak tvrdé srdce. Proč jsem tak přísná a bezcitná k těm bídným? Je problém v mém sobectví nebo v zebrajících?

Jistě je okolo nás mnoho potřebných (nemocných, chudých, starých, bezmocných, nesamostatných a nesoběstačných), ale mám obdarovat almužnou ty, kteří žebrají špinaví v prostorách kostela a mnohdy v průběhu bohoslužeb, kdy jsme jejich neodbytností rušeni? Je opravu správné podporovat někoho, kdo je vulgární, vykrádá vkostele kasičky, obnažuje se před sochou Krista, plive do svěcené vody vkropence a žebra pro své vlastní potřeby za pomoci propagačního letáku MBÚ vruce?

Je správné takovému člověku darovat peníze jen proto, že mi vstoupil do cesty (na rozdíl od těch opravdu potřebných, ale skromných a nenápadných)? Na druhou stranu přece není křesťanské projít bez povšimnutí! Řešení vidím v darování jídla, nealkoholického nápoje, ošacení a vlídného slova.

Myslím si, že finanční příspěvek je vhodný v případě prodejců Nového prostoru, u kterých je evidentní jejich snaha o řešení své složité životní situace a to více méně za pomoci, ale i přísného dohledu oficiální organizace ktomu účelu určené.

A hledáte-li fond či dobročinnou organizaci, které byste rádi a třeba i pravidelně přispívali, nezapomeňte se zajímat o konkrétní výsledky a průhlednost hospodaření. Stojí to za to! Zeptejte se na zkušenosti jiných a určitě zjistíte, že se dá najít mnoho způsobů jak skutečně efektivně pomoci potřebným. Nejen u nás, ale i v zahraničí.

Petra Šustrová

„HOST (Z) MĚSÍCE“ O MISIÍCH

Se začátkem března přichází jak jinak než další „Host (z) měsíce“. Ve středu 4. 3. od 19 hodin přivítáme ve farním sále naše milé farníky manžele Baldínské stématem „Česká misie v Tanzánii“. Pavel a Mirjam Baldínští společně v roce 1998 založili Misijní banku ubožáků, shánějí prostředky pro pomoc zemím třetího světa. Každoročně vyrazí domisie Allamano Agape v Tanzánii, kde pokaždé během roku stráví několik měsíců.

Můžete se těšit na jejich vyprávění o práci v misiích, o místním obyvatelstvu, jejich

problémech, pomoci i naději. Vše bude doprovázeno promítáním fotografií i krátkým videem. Určitě si nenechte tuto příležitost ujít.

Vdubnu se pak můžete těšit na MUDr. Mgr. Prokopa Remeše stématem „Psychologie sekt“. Dr. Remeš působí jako psychiatr, gynekolog a terapeut v Bohnické psychiatrické léčebně. Taktéž vystudoval teologii a dlouho dobu se mimo jiné zabývá otázkou vnitřních struktur sekt a mechanismy, které v nich fungují.

Informace k setkání naleznete také na farním webu či ve vývěsce kostela. Těšíme se na Vaši návštěvu, Vaše Smíchovské společenství mládeže.

mta

POZVÁNÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTY

Pobožnost křížové cesty se bude vpostní době tradičně konat každou postní nedělí od 17 hodin vkostele sv. Václava.

POZVÁNÍ NA POSTNÍ REKOLEKCI

Vsobotu 21. března, tedy před 4. nedělí postní, je na faře plánována postní duchovní obnova pod vedením P. Ondřeje Pávka. Na programu budou dvě přednášky, příležitost kosobnímu ztišení a přijetí svátosti smíření, na závěr pak mše svatá vkostele (kolem poledne). Všichni farníci jsou srdečně zváni.

POZVÁNÍ NA KAJÍCÍ BOHOSLUŽBU

Týden před Velkým pátkem, tedy 3. dubna od 17.30 (tj. místo večerní mše sv.), se uskuteční, stejně jako v minulých letech, kající bohoslužba srozšířenou možností přijetí svátosti smíření.

PŘEDBĚŽNÁ POZVÁNKA PRO DĚTI NA 2 TRADIČNÍ VELIKONOČNÍ AKCE:

- na křížovou cestu na Velký pátek dopoledne, která se podle počasí bude konat pokud možno venku
- na dětskou bohoslužbu slova na Bílou sobotu odpoledne u sv. Václava.

Časy a případné podrobnosti budou upřesněny vdubnovém Zpravodaji.

ÚKLIDOVÁ BRIGÁDA V KOSTELE

Vsobotu 4. dubna (tj. před Květnou nedělí) se po ranní mši sv. (cca od 8.15 hod.) uskuteční vkostele úklidová brigáda. Prosíme ochotné farníky o pomoc.

POZVÁNKA NA MŠI ZA P. HOMOLU

V neděli 22.3. v 18h. bude za P. Homolu a jeho maminku sloužena mše sv. (samozřejmě u sv. Václava). Je to přesně v den 10. výročí jeho úmrtí.